

אולי שוקן היתה אהבת נעוריו ואשתו הראי שונה. אולי היתה בתה של זמרת האופרה הנודעת יוספה שוקן והמשיכה בכיוון האם ותפסה מקום חשוב בעולם הזימרה. בגיל 40 נפטרה מסרטן. יהודה אפרוני מספר כי אולי האמינה בכישרונה, וכי בשנים הקשות, עודדה אותו בדרכו האומנותית.

(המשך מעמוד 53)
 חדרות אמונה חסרת-פשרות ועור דדה אותי להמשיך. היתה לה אמר ביציה גדולה לגבי שנינו.
 איך היו החיים המשותפים שלי? כס?
 היו עליות וירידות, כמו אצל כל בני זוג. היו לה הרבה מחי וזים. היא היתה אשה מרשימה מאוד, שעוררה או הערצה או אנטגוניזם גורא. אבל היה בינינו קשר מיוחד. כשצפינו בתיאטרון או באופרה, למשל, בריגעי מישק גדלים או בשנייה שחשתי שאיה זמר עומד לפני קסטרופה, הייתי מרגיש יד או מבט. אלה דברים שרק עליידי שנים של חיים בי יחד, של עניין משותף מגיעים. לדרגה כזאת של הבנה ורגישות. לקראת יום השנה למותה של אולי, פגש אצל ירדים את אשתו הנוכחית. במבט ראשון ידעתי שאיתה אתחנן. טוב הלב והיופי הפנימי שהיא הקרינה היו תכונות שלא יכולתי לסעות בהן. ידעתי שזה דבר חד-פעמי. עלה לי בי מאמץ לשכנע אותה להתחנן איתי. אנשיותיארטון נחשבו בעיניה לאנשים לא רציניים. כמובן שהתי גלו קשיים טבעיים — ילדים שלי וילד שלה מנישואיה הקודמים. זה לא היה פשוט. אבל היתה כתובה, היה טיפול, היתה מיסגרת

עם האשה בדירתם שבצפון תל-אביב. לקראת יום השנה למותה של אולי פגשתי את ריבקי אצל ידידי, מספר יהודה בחיוך. במבט ראשון ידעתי שאיתה אני מתחנן.

מאז שפגשתי אותו כשהוא היה בצ'יזבורן ואני בפלמ"ח. יש לי עוד כמה כאלה.
 חברים מספרים שכשנהגת לזון קות את רובינא, אנשים היו בו כיס. אתה עדיין ממשיך לחקות? "חוש ההומור הציל אותי בתקר פות הכי קשות והגיע לשיאו בי ריגעי השפל והדיכאון. כשלא היה לי פורקן על הבימה, הייתי הופך מסמך של מסיבות. היום, תודה לאל, אני משעמם במסיבות."
 למה אינך מביים למשל?
 "תמיד אמרתי לחברי הקרובים ביותר — שלושה דברים תמנעו אותי מלעשות: אם תראו שאני עומד לקפוץ מאחת הקומות הי גבהות, החזיקו אותי חזק. אם אשמיע רעיונות של בימוי — החזיקו אותי יותר חזק. ואם אר צה פתאום להיות מנהל אמנותי, תדעו יש אצלי, כנראה, ליקוי מאורות."
 איך אתה מסתדר מבחינה כל-כלית?
 "המשכורת שלי היא מגוחכת. 13,000 שקל נטו. זוהי הדרגה הגבוהה ביותר ששחקן יכול לקבל. השחקן הוא במעמד מבוטל וחסרי-ערך. הגענו לדרגה כזאת ש פקידים ואנשים בינוניים מנהלים את התיאטרון בארץ. אין להם שום זיקה לאמנות, לאמן ובעיקר לשחקן."
 למה אינך נלחם בזה?
 "אין שום ערך למלחמה. כשי חברת-החשמל שובתה, המדינה נעצרת. ואז תוך יומיים מסדירים את העניין. למי איכפת בארץ הזאת אם יסגרו את התיאטרון ש לשנתיים-שלוש? יכול להיות ש כמה אנשים יהיו מרוצים. לא יעלו להם את הפטריוט ולא יהיו בעיות. איכפת כאן למישהו אם יש תיאטרון טוב? אולי לקומץ זעיר של חובבי תיאטרון."
אוריאלה וייט

עם הבת ספי ברומא, בתקופת צילומי ההפקה האמריקאית הרקולס. ספי, הנקראת על שם סבתה, השתחררה לא מכבר מלהקה צבאית וחושבת להמשיך במסורת.

את שיטת העבודה שלהם. בחולה המדומה" בבימויו של קלוד רוזי הורעפו עליך מחמאות יוצאות-אופן.
 רוזי ראה אותי בתפקיד קומי ברובע הקש האוסקי, ולמרות שהאינטרפרטציה שלו היתה סילוף מדעת של הכוונה הקומית של מולייר, הוא בכל זאת בחר בי לשחק את החולה המדומה. העברי דה איתו היתה מרתקת. למרות ששיחקנו רק 10 הצגות. כנראה שההצגה הועלתה לפני הזמן, ו הקהל שלנו לא היה מורגל לחדר שנות הקיצוניות של רוזי.

משעמם במסיבות

מה הלאה?
 "יש כמה הצעות של סרטים באופק. אני מנהל משאומתן עם תיאטרון באר-שבע לתפקיד ליר בהמלך ליר. עדיין לא נקבעו הפרטים. יש לי גם איהו הלום הרק להעלות הצגת-יחידה. שתה בסע על שני מערכונים של צ'יוב. לא אפרט כדי לא לתת רעיונות לכמה שחקנים."
 מה אתה עושה בזמן הפנוי?
 "אוכל הרבה ארוחות-צהריים עם ידידים. קורא הרבה ספרות מיקצועית, ביוגרפיה של שחקנים, נוסע לחו"ל לראות תיאטרון טוב, מנהל שיחות ארוכות עם חברים קרובים, כמו שלמה'לה ברישביט שאיתו אני מקיים דרישת ארוך